

РЕШЕНИЕ

№ 2126

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20231110128529 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от Т. Г. Д., ЕГН *****, против „*****“ ООД, ЕИК ***** с посочено правно основание чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, чл. 224, ал. 1 от Кодекса на труда, чл. 221, ал. 1 от Кодекса на труда във вр. чл. 86 от Закона за задълженията и договорите.

Твърди се, че на 31 май 2021 г. ищецът и ответникът сключили трудов договор № ***** г., по силата на който ищецът бил назначен на длъжност „*****“, софтуерни приложения. Страните сключили помежду си допълнителни споразумения към трудовия договор, с които се актуализирало трудовото възнаграждение на ищеца както следва:

С допълнително споразумение № ***** към трудовия договор от 01.03.2022г. brutното месечно трудово възнаграждение на ищеца било актуализирано в размер на 8 013.40 лв.;

С допълнително споразумение № 251 към трудовия договор от 01.04.2022 г., brutното месечно трудово възнаграждение на ищеца било актуализирано в размер на 8 069.02 лв.;

С допълнително споразумение № 303 към Трудовия договор, brutно месечно трудово възнаграждение на ищеца било актуализирано в размер на 8 448.58 лв. Допълнително, страните са упоменали, че останалите условия по Трудовия договор остават непроменени.

Твърди се, че ответникът се задължил да изплаща трудовото възнаграждение наведнъж, не по-късно от 20-то число на месеца за предходния месец.

Сочи се, че ответникът не бил заплатил дължимото брутно трудово възнаграждение на ищеца за месец декември 2022 г., в размер на 8 448.58 лева; за месец януари 2023 г. в размер на 8 448.58 лева; за месец февруари 2023 г. в размер на 8 448.58 лева; за месец март 2023 г. сума в общ размер на 32 104.60 лева, от които основна заплата за единадесет отработени дни в размер на 4 077.50 лева, клас прослужено време в размер на 3.6% или 146.79 лева, обезщетение на основание чл. 224 от КТ за двадесет и шест дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 10 983.16 лева и обезщетение на основание чл. 221 КТ за срока на предвиденото в трудовия договор двумесечно предизвестие в размер на 16 897.16 лева.

Твърди се, че ищецът не получил възнаграждението си за месеците декември 2022 г., януари 2023 г., февруари 2023 г. и март 2023 г., поради което предприел действия по прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ. Излага се, че на 16 март 2023 г. ответникът издал Заповед № 99/16.03.2023 г. за прекратяване на сключения между страните трудов договор на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, в която било отразено, че на ищеца следвало да бъдат изплатени обезщетение: по чл. 224 от КТ за двадесет и шест дни неизползван платен отпуск, както и обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ – брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестията в размер на две brutни заплати.

Претендира мораторна лихва върху неизплатените задължения.

До настоящия момент ищецът сочи, че не са изпълнени задълженията от страна на ответника, поради което моли предявените искове да бъдат уважени. Претендира разноски

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника по делото, чрез адв. В. К. от АК-Благоевград, който счита исковата молба за допустима и частично основателна до размера на претендираната в исковата молба сума в размер на 49 888 лв.

Изложени са доводи, че от представеното по делото допълнително споразумение № 303/31.08.2022 г. общото брутно възнаграждение на ищеца е било уговорено в размер на 8 448,58 лева. Соци се, че съгласно представеното от ищеца Удостоверение изх. № 19/30.03.2023 г., изд. от „*****“ ООД, дължимите на ищеца суми (ред 1008 „превод на заплата“) са както следва: • за м. декември 2022 г.: 7 151,40 лв.; • за м. януари 2023 г.: 7 132,08 лв.; • за м. февруари 2023 г.: 7 132,05 лв.; • за м. март 2023 г.: 28 472,47 лв., в която сума са включени обезщетение по чл. 224 КТ (10 983,16 лв.) и обезщетение по чл. 221 КТ (16 897,16 лв.), като общо дължимата сума сумарно възлиза в размер на 49 888 лв.

С оглед изложеното се моли да бъдат отхвърлени претенциите за лихва по процесните главници, считано от 17.03.2023 г., както и за главница по трудовите вземания за сумата над 49 888 лв. Претендират се разноски по делото.

Съдът, като съобрази становището на страните, на основание закона и събраните по делото доказателства, намира за установено

следното:

По делото се установява, съобразно представените с ИМ писмени доказателства, че между страните са съществували трудовоправни отношения, въз основа на сключен трудов договор № ***** г. (л.8-13), по силата на който ищецът бил назначен на длъжност „*****“, софтуерни приложения.

С допълнително споразумение № ***** към трудовия договор от 01.03.2022г./л.16/ е видно, че брутното месечно трудово възнаграждение на ищеца било актуализирано в размер на 8 013.40 лв.;

С допълнително споразумение № 251 към трудовия договор от 01.04.2022 г./л.17/ е видно ,че брутното месечно трудово възнаграждение на ищеца било актуализирано в размер на 8 069.02 ;

С допълнително споразумение № 303 към Трудовия договор /л.18/, се установява, че брутно месечно трудово възнаграждение на ищеца било актуализирано в размер на 8 448.58 лв. Допълнително, страните са упоменали, че останалите условия по Трудовия договор остават непроменени.

Видно от Заповед № 99/16.03.2023 г. работодателят прекратил трудовото правоотношение с ищеца, считано от 17.03.2023г./л.19/. От съдържанието на заповедта се установява, че на ищеца следвало да бъдат изплатени обезщетения: по чл. 224 от КТ за двадесет и шест дни неизползван платен отпуск, както и обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ – брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестieto в размер на две brutни заплати.

От приложното по делото Удостоверение с изх. № 19/30.03.203г., /л. 20-21/издадено в полза на Т. Д., се установява, че на ищеца не са изплатени трудови възнаграждения в общ размер на 49 887.97 лв. за месеците 12.2022г.-03.2023г. включително, като за м. март 2023г. е начислено обезщетение по чл. 224 КТ в размер на 10983,15 лв., както и обезщетение по чл. 221 в размер на 16897.16 лева.

По делото е изслушана и приета ССЕ, от заключението по която се установява, че начислените **брутни** трудови възнаграждения на Т. Г. Д., за периода м.12.2022г.-м.03.2023г. вкл., са общо в размер на 57 450,34 лв. (м.Декември.2022г. = 8 448,58 лв. • м.Януари.2023г. = 8 448,58 лв. • м.Февруари.2023г. = 8 448,58 лв. • м.Март.2023г. = 32 104,60 лв. Всичко = 57 450,34 лв.). От експертизата се установява, че възнагражденията за м. март включват и обезщетение по чл. 224 КТ в размер на 10983,15 лв., както и обезщетение по чл. 221 в размер на 16897.16 лева, като неизплатените трудови възнаграждения възлизат в размер на 29 570,03 лева.

В експертизата е посочен и размерна на **нетните** трудови възнаграждения на ищеца Т. Г. Д., за периода м.12.2022г.-м.03.2023г. вкл., които възлизат общо в размер на 49 887,97 лв. Вещото лице е констатирало също, че размерът на законната лихва върху дължимите суми, за периода от датата на дължимост на всяко едно трудово възнаграждение до датата на подаване на исковата молба в съда – 26.05.2023г., е в размер на 961,68 лв.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от правна страна следното:

Съобразно нормата на чл.242 от КТ, положеният труд по трудово правоотношение е възмезден, а заплащането на труда, положен от страна на работника или служителя, от неговият работодател, е едно от основните му задължения, съобразно на което е разпределена и доказателствената тежест между страните. Нормата на чл.270, ал.3 от КТ, предвижда, че трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника, по ведомост или срещу разписка, или по писмени искане- по банков път. Разпоредбата кореспондира с чл.128, ал.1, т.1 от КТ, съобразно която работодателят е длъжен в установените срокове, да начислява във ведомостите за заплати, трудовите възнаграждения на работниците/ служителите, за положеният от тях труд. Тази норма въвежда задължение за работодателя да води такива ведомости, като начисляването означава вписване на размерът на дължимото индивидуално трудово възнаграждение на работника, поименно, като с това, работодателят признава своето задължение към работника, и то става ликвидно.

В случая безспорно по делото е установено, че е налице дължим остатък от трудово възнаграждение на ищеца, в размер на 29 570,03 лева /брутно ТВ/, съставляващ дължимо ТВ, за м.12.2022г.-м.03.2023г. вкл.

Тежестта да докаже изпълнението на задължението си за заплащане на дължимото трудово възнаграждение носи работодателят. От негова страна не бяха ангажирани доказателства за изплащане на претендираните суми.

Следователно въз основа на правилата за разпределение на доказателствената тежест съдът приема за недоказано изпълнението на задълженията на ответника да заплати трудовото възнаграждение на ищеца за процесния период, поради което и предявените искове се явяват основателни, като следва да се присъди брутната сума на трудовото възнаграждение, предвид обстоятелството, че същата е претендирана, а именно: 29 570,03 лева, дължима за периода от м.12.2022г.-м.03.2023г. вкл., както и обезщетение за забава върху същата от датата на изпадане в забава за всяко едно просрочено трудово възнаграждение, а именно за възнаграждението за м. декември, забавата за периода 21.01.2023г.- 26.05.2023г. възлиза в размер на размер от 335,01 лева; за възнаграждението за м. януари, забавата за периода 21.02.2023г.- 26.05.2023г. възлиза в размер на размер от 251.93 лева; за възнаграждението за м. февруари, забавата за периода 21.03.2023г.- 26.05.2023г. възлиза в размер на размер от 176,89; лихвата за забава върху неизплатеното възнаграждение за м. март, за периода 21.04.2023г.- 26.05.2023г., възлиза в размер на размер от 93,80 лева. С оглед обстоятелството, че ищецът претендира лихва за забава върху неизплатените трудови възнаграждения в по-нисък размер, а именно лихва за забава в размер на 293,35 лева за неизплатеното възнаграждение за месец декември 2022г.; 220,60 лв. за неизплатеното възнаграждение за месец януари 2023г.; 154. 89 лева неизплатеното възнаграждение за месец февруари 2023г.; 312

лева неизплатеното възнаграждение за месец март 2023г., то съдът следва да присъди лихвата за забава, така както е поискана с исковата молба, като размера на лихвата за забава за м. март. 2023г. за периода 21.04.2023г.-26.05.2023г., следва да бъде уважена до размер на 93.80 лева, като за разликата до пълно предявения размер следва да се отхвърли като недоказан.

По отношение исковете по чл.221 ал.1 и чл.224 ал.1 КТ и чл.86 ЗЗД.

Правоотношението между страните е прекратено поради забавено изпълнение на задължението на работодателя да заплаща трудово възнаграждение, на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ. В този случай работодателят дължи обезщетение съгласно чл.221 ал.1 КТ в размер на две брутни трудови възнаграждения, видно от Заповед № 99/16.03.2023 г. Обезщетението се определя на база брутното трудов възнаграждение за пълен отработен месец преди прекратяването, в случая от възнаграждението за м.март 2023 г., което съобразно приетата по делото ССЧЕ е в размер на 8 448,58 лева, поради което обезщетение чл.221 КТ, съобразно заключението на вещото лице възлиза в размер на 16 897,16 лв.

Ищецът претендира заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск от 26 дни, като съобразно приетото заключение по ССЧЕ същото възлиза на 10 983,15 лева, към момента на прекратяване на трудовото правоотношение – 17.03.2023 г.

Задълженията за заплащане на обезщетенията по чл.221 и 224 КТ е парично и поради договорния характер на отговорността на работодателя и липса на уредба в Кодекса на труда относно началната дата, от която се дължи лихва върху обезщетението се прилагат общите правилата на ЗЗД относно неизпълнение на задълженията. При безсрочните задължения длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Вземането за обезщетение, в случая по чл. 221 ал.1 и чл. 224 ал. 1 КТ, макар да става изискуемо от деня на прекратяване на трудовото правоотношение, с оглед неговия характер - парично и безсрочно, в рамките на една договорна отговорност, съгласно чл. 84 ал. 2 ЗЗД е нужна покана на кредитора. Когато липса покана, лихвата се дължи от деня, в който е предявен искът /в този смисъл Тълкувателно решение № 3/19.03.1996 год. по гр. д. № 3/95 год. на ОСГК на ВС/. Поради изложеното предявените искове за обезщетение за забава върху дължимите обезщетение по чл. 221 ал.1 и чл. 224 ал.1 КТ се явяват неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

При този изход на спора, и двете страни имат правно на разноски в производство. Ответникът не е представил доказателства за извършването на такива, респ. на същия не следва да бъдат присъждани. Ищецът е представил доказателства за заплатени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3600 лева. На същия, на основание чл. 78 ал.1 ГПК следва да бъдат присъдени разноски съразмерно на уважената част от предявените искове, а именно: 3586,73 лева.

Доколкото ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноси, на основание чл. 78 ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса в полза на държавата по сметка на Районен съд София сумата в размер на 2328,64 лева – за предявените искиове, и сумата от 298,89 лева – възнаграждение за вещо лице съразмерно на уважената част от предявените искиове.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.242, ал.1, вр. чл.128, ал.1 от КТ,
„*****“ ООД, ЕИК ***** със седалище
и адрес на управление ***** , представлявано от
*****- управител, ДА ЗАПЛАТИ НА Т. Г. Д., ЕГН
***** , сумата от 29 570. 03 лева (двадесет и девет хиляди петстотин и
седемдесет лева и седемдесет и девет стотинки), представляваща незаплатени
брутни трудови възнаграждения за месеци декември 2022 г., януари 2023 г.,
февруари 2023 г. и март 2023 г., ведно със законната лихва върху главницата
от 26.05.2023 г. до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86
ал.1 ЗЗД сумата в размер на 293.35 лв., представляваща обезщетение за забава
върху неизплатеното брутно трудово възнаграждение за месец 12.2022г., за
периода 21.01.2023 г. – 25.05.2023 г.; сумата в размер на 220,60 лв.,
представляваща обезщетение за забава върху неизплатеното брутно трудово
възнаграждение за месец 01.2023г., за периода 21.02.2023 г. – 25.05.2023 г.;
сумата в размер на 154,89 лв., представляваща обезщетение за забава върху
неизплатеното брутно трудово възнаграждение за месец 02.2023г., за периода
21.03.2023 г. – 25.05.2023 г.; сумата в размер на 93,80 лв., представляваща
обезщетение за забава върху неизплатеното брутно трудово възнаграждение
за месец 03.2023г., за периода 21.04.2023 г. – 25.05.2023 г.; на основание чл.
221 ал.1 КТ сумата в размер на 16 897 лв., представляваща обезщетение в
размер на две брутни заплати, при прекратяване на трудовото
правоотношение без предизвестие, ведно със законна лихва върху главницата
от 26.05.2023 г., до окончателното изплащане на сумата; на основание чл.224,
ал.1 КТ сумата от 10 983,15 лева, представляваща обезщетение за неползван
платен годишен отпуск в размер на 26 дни до прекратяване на трудовото
правоотношение между страните, ведно със законна лихва върху главницата
от 26.05.2023г. до окончателното изплащане на сумата, КАТО ОТХВЪРЛЯ
предявените искиове за заплащане на обезщетение за забава върху главниците
по предявените искиове по чл.224, ал.1 КТ и чл. 221 ал.1 КТ, както и
обезщетението за забава за неизплатено възнаграждение за м. март. 2023г. за
периода 21.04.2023г.- 26.05.2023г., над присъдения размер от 93.80 лева до
пълния претендиран размер от 312,13 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, „*****“
О О Д , ЕИК 103810804, със седалище и адрес на управление
***** , представлявано от *****

- управител, **ДА ЗАПЛАТИ НА Т. Г. Д.**, ЕГН *****, сумата от **3586,73 лева**- направените разноси по делото представляващи заплатено адв. възнаграждение, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание **чл.78, ал.6 от ГПК**, *****,
О О Д , ЕИК 103810804, със седалище и адрес на управление
*****, представлявано от *****,

- управител **ДА ЗАПЛАТИ по сметка на СРС**, сумата от **2328,64 лева** - представляваща дължима държавна такса, както и сумата от **298,89 лева** - разноси за заплатено възнаграждение за вещо лице, съобразно уважената част от иска.

ПОСТАНОВЯВА на основание **чл.242, ал.1 ГПК** предварително изпълнение на решението в частта, в която е присъдено трудово възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____